

סרן דירהלי יוסף

2046837

בן רחל ופדל

נולד ב- י"ט בטבת תש"י 7.1.1950

התגייס לצה"ל במאי 1968

שרת בסיירת אגוז

נפל ב- כ"ז בחשוון תשל"ג 3.11.1972

בעת מילוי תפקידו.

דירחלי יוסף

בן סדל ורחל, נולד ביום י"ט בטבת תשי"ז (7.1.1950) בירושלים. למד בבית-ספר סן ז'וז'ט של המוסיון הצרפתי ביפו. המשיך בבית הספר התיכון "פל ישראל חברים" ברמת אביב וסיים את לימודיו בבית הספר התיכון לבגרות "אנקורי". מילדותו היה מושכמו ומעלה, ששמו כמשמעות, מכל חבריו ובעל כוח גופני נדיר. רק אמו ידעה לרסן את כוחו הרב ולדרבן אותו שיפנה את מרצו לאסירים חובוים. הוא היה חניך בגדנ"ע אויר וחבר במועדון נוער ע"ש צ'רנר ביפו. הוא הרבה לקרוא ספרים על פעולות קומנדו, על קרטה ופיתוח הגוף וקרא במקור את ספרי אנטול פראנק, את אחבתו העזה לארץ רבש בבית-הוריו וכפי שכתבטא פעם: "בבית הספר של המוסיון לא חינכו אותי לטייל בארץ ובמובן לא לחיות ציוני - - - אבל חייל טוב נמצא בצח"ל מתוך הכרה ושואף לעשות הכל בצורה חטובה ביותר, למצות את התקופה הזאת עד הסוף".

יוסף התגייס לצח"ל בתחילת מאי 1968, התנדב לחיל האויר ונשלח לקורס טיס. לאחר תקופה קצרה, כאשר העניינים "לא הסתדרו", התנדב ליחידה מובחרת של חיל רגלים ושם מצא את מקומו. חוש השדאות שלו וכוחו הגופני העצום מצאו להם בר פעולה נרחב ויוסף חששה על סביבו ביטחון ושלוה. אחד ממפקדיו אמר: "טוב היה לחימצא בקרבתו בקרב. חיות מרגיש את עצמך בטוח יותר עמו..." במרוצת שירותו עבר יוסף קורסים שונים ובהם קורס קצינים, ושירת עם יחידתו לאורך גבולותיה הארוכים של ישראל ואף מעבר להם. על חיותו חייל מצטיין נכלל ברשימת החיילים המצטיינים לשנת תשל"ב, הוזמן לבית נשיא המדינה וקיבל מחנשיא זלמן שזר מכתב הערכה. כן הוענקו לו שני עיטורים - "עיטור העוז" ו"עיטור המופת". בתיאור המעשה: שבזכותו הוענק לו "עיטור העוז" נאמרו "סגן יוסף דירחלי זינק מעמדו, רץ אל הבית, תחת אש אויב, שהומטרה משלושה כיוונים, חילץ את הפצוע והביאו אל נקודת איסוף נפגעים". "עיטור המופת" הוענק לו על חילוץ פצוע - הפעם משדה מוקשים תוך סיכון עצמו: אבל, כפי שאמר מפקדו, "דירחלי היה קצין מעולה שעל כל פעולה יכולת לתת לו צל"ש". גם את מותו מצא סרן יוסף דירחלי בעת שחש להגיש עזרה. ביום כ"ז בחשוון תשל"ג (3.11.1972) נפל יוסף בקרב. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בקרית שאול.

שר הביטחון, אלוף פיקוד הצפון, נספח צח"ל ברושנינגטון (מוטה גור) ומפקדו הישיר העלו על נם, במכתבי תנחומים למשפחה, את תרומתו הגדולה של יוסף דירחלי "שהיה מגדולי הלוחמים שירע צח"ל", לבטחונה של ישראל ואת דרך חייו רבת התחילה.

מאמרים לזכרו ותואור עלילותיו נתפרסמו בעיתונות ואחד מהם ("דירחלי" לדורון רוזנבלום) אף זכה בפרס העתונאות ע"ש שווימר; בגלי צח"ל שודרה כתבה "חברים מספרים על דירחלי"; אחיינו הוציא לאור ספר שירים לזכרו בשם "היה חייל אך איננו"; ביום הזכרון תשל"ד שודרה בטלוויזיה תכנית שחלקה הוקדש לזכרו.

"יהי זכרו ברוך"

בית הספר בו למד - "כל ישראל חברים"

כל מוסדות כי"ח החלו דרכם כמוסדות לחינוך יסודי. בשנים הראשונות פעלו המנהלים מתוך חירות רבה, וכל עוד הגשימו את משאלות הוועד המרכזי בפאריס, יכלו לפקח על ההוראה בדרך שנראתה להם הולמת ביותר. הדבר השתנה ב-1883-1884, שנה שבה קבע הוועד המרכזי את תוכנית הלימודים. בהתאם להוראות החדשות, שנשלחו למורים, היה עליהם לקיים ארבע כיתות, שיקבילו לארבע השנים, שהתלמידים היו אמורים ללמוד בהן בבית הספר. פרט לכך, הותר להוסיף שתי כיתות בשביל הילדים הקטנים ולקיים מעין גן ילדים. הנושאים שנלמדו היו השפה הצרפתית, הכתובה והמדוברת, חשבון, גיאוגרפיה, היסטוריה כללית, יסודות בפיסיקה ובמדעי הטבע, כתיבה-תממה בצרפתית, השפה העברית, תולדות עם ישראל בתקופה המקראית ובתקופה הבתר-מקראית (הנושא האחרון נוסף בשנת הלימודים-1893-1892) לימודי הדת היהודית וכן "שפה שימושית", כגון שפת הארץ שבה התקיימו הלימודים, או אנגלית, או גרמנית, או ספרדית. זמן מועט בלבד הוקדש בבתי הספר לבנות ללימודי השפה העברית, ותחתיה לימדו אותן את מלאכת התפירה והרקמה. לימודי הדת, לימודי העברית ותולדות עם ישראל בתקופת המקרא הופקדו בידי הרב המקומי, אך פרט לאלה, כל יתר מקצועות הלימודים היו באחריותו של המנהל וסגניו, שהוכשרו בידי כי"ח. בדומה למה שהיה נהוג בצרפת, נלמדו הנושאים בשיטה מחזורית. למדו את כל המקצועות במשך שנה אחת, ולאחר מכן למדו אותם שוב ביתר העמקה ופירוט מדי שנה. למרות שמוסדות כי"ח עוצבו בתבניות של בתי-ספר יסודיים בצרפת, לא היו אלה מוסדות הוראה צרפתיים רגילים. ייחודם התבלט בחשיבות הרבה שהקנו בהם ללימוד שפות רבות כבר בגיל צעיר ביותר, ובדגש שהושם בהם על נושאים יהודיים, וכן בהבדל הניכר במספר הכיתות מבית ספר אחד למשנהו. הסתבר שהיה קושי להסדיר את גיל הכניסה לבית הספר. גיל התלמידים יכול היה לנוע בין שש עד שבע בבתי-ספר אחדים לעשר עד אחת-עשרה באחרים. במוסדות לימוד מסוימים, בסלוניקי, בקושטא ובקזבלאנקה הורחבה התוכנית ונמשכה למעלה מארבע שנים, ונוספו שיעורים, כגון חשבונאות, וכך הפך בית הספר ממוסד ארבע שנתי לשבע או שמונה שנתי, והשלטונות הרשמיים הכירו בו כמוסד ללימודים תיכוניים. ואולם ברובם המכריע של בתי הספר הללו התקיימו לימודים יסודיים מורחבים, שהיום היו דאי מוכרים כלימודי חטיבת הביניים. מאז ומתמיד נתקיימו הבדלים בתוכניות הלימודים של בתי הספר השונים. מחסור במורים מתאימים לנושאים מסוימים והעניין האישי של מנהל זה או אחר היו עשויים למלא תפקיד חשוב בקביעת המשקל שיוחד לנושא הנלמד. אך מכל מקום, המזכירות הריכוזית מאוד של כי"ח הצליחה בכל זאת לשמור ממקום מושבה בפאריס על רמת אחדות מרשימה ביותר במוסדות הלימוד של הרשת.

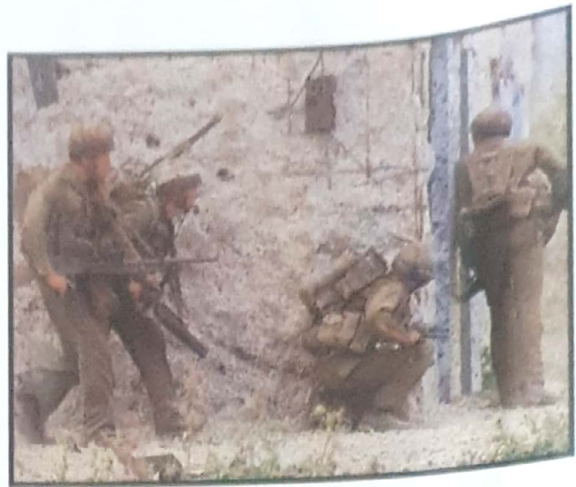
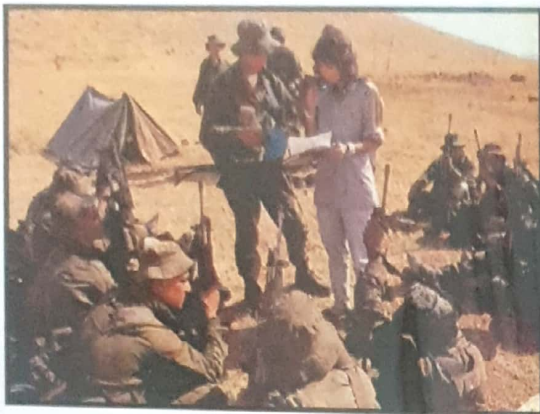
סיים את לימודיו בבית הספר התיכון לבגרות "אנקורי"

רשת אנקורי נוסדה בשנת 1948 כמכון המתמחה בהכנת תלמידים לבחינות הבגרות. היום, אנקורי היא רשת החינוך והלימודים הגדולה והיחידה בישראל, המלווה תלמידים מהתיכון, דרך קורסי הכנה לבחינות הבגרות ועד לבחינה הפסיכומטרית - בכל רחבי הארץ. הרשת רואה בתלמיד לקוח, ומתפקידה להתאים את מסלול הלימוד, שיטות ההוראה וקצב הלימוד לכל לקוח באופן אישי.

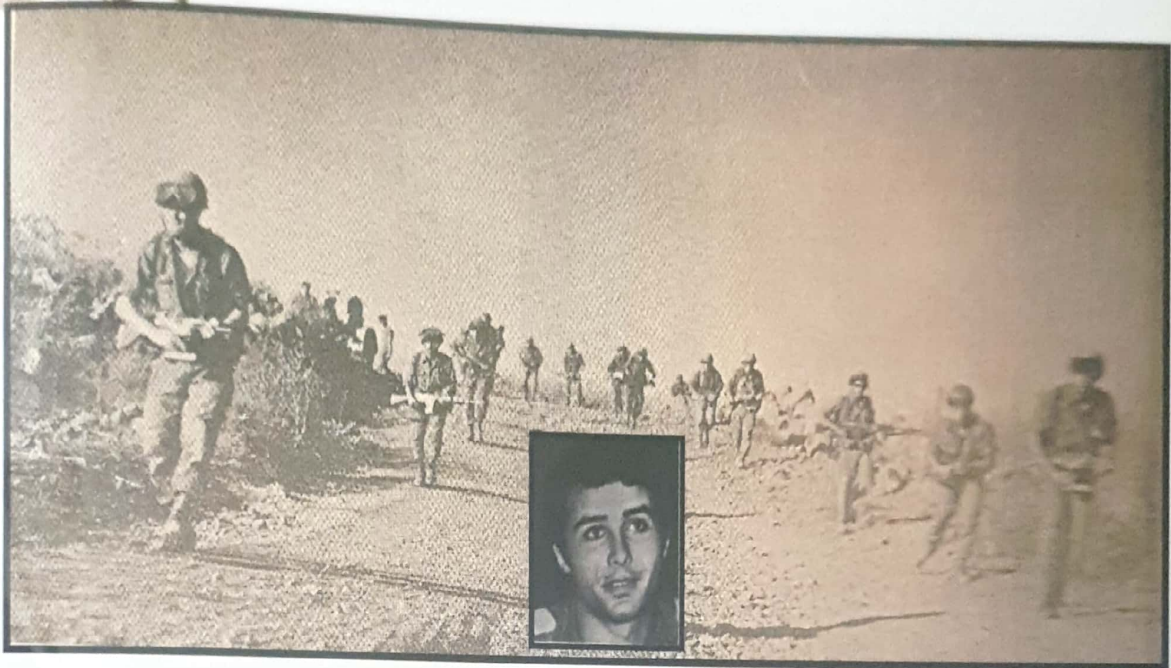
רשת תיכונים אינטרנטיים פרטיים, בפקוח והכרה של משרד החינוך. תיכוני הבוטיק של אנקורי מציעים חווית למידה והצלחה, ברמה אחרת ובהתאמה אישית. התיכונים מיועדים לבוגרי ט', י' ו"א, וערוכים לקליטת תלמידים חדשים משך כל השנה. קורסי הכנה לשיפור והשלמת בחינות הבגרות בכל המקצועות והרמות. הקורסים הממוקדים מועברים על ידי מורים מקצועיים בעלי וותק וניסיון רב בליווי תלמידים להצלחה.

באימונים

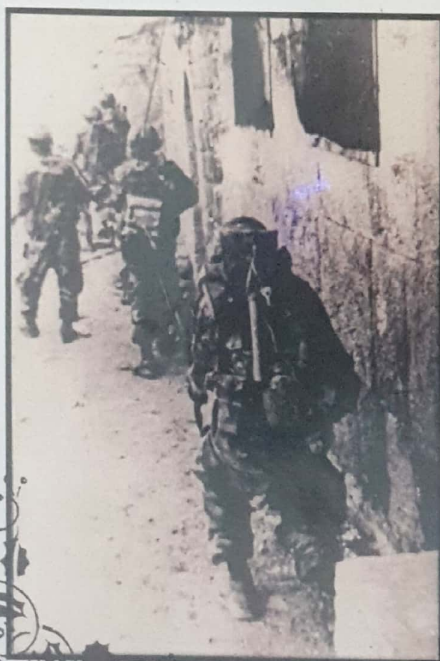
דירהלי יוסף ז"ל

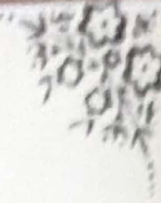
חיילי אגוז בעת אימון

סיירת אגוז

הלחימה בתוך העיר קונייטרה בו נהרג

הנני לציין לשבח את:

2046837 סרן דירהלי יוסף ז"ל

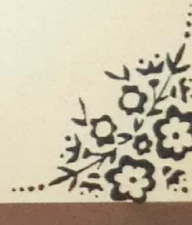
על גילוי גבורה במילוי תפקיד קרבי תוך חירוף נפש.

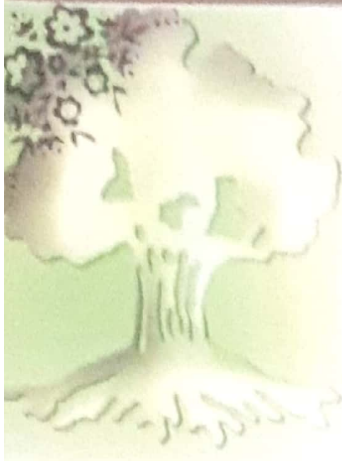
להלן תיאור המעשה:

ביום ה- 31 בינואר 1971, בפשיטה על מפקדת המחבלים בכפר אל ח'ים, השתתף סגן יוסף דירהלי ז"ל, כמרנ"טאי. בתחילת הפעולה נפגע סג"מ דובי אור בראשו ונפל פצוע קשה ליד מדרגות הבית, ששימש כיעד. סגן יוסף דירהלי ז"ל זינק מעמדתו, רץ אל הבית תחת אש אויב שהמוטרה משלושה כיוונים, חילץ את הפצוע והביאו לנקודת איסוף נפגעים.

דוד אלעזר, רב אלוף
ראש המטה הכללי

ניסן תשל"ג
אפריל 1973

הנני לציין לשבח את:

2046837 סרן דירהלי יוסף ז"ל

על גילוי אומץ לב הראוי לשמש מופת.

להלן תיאור המעשה:

ביום ה- 27 ביולי 1971, נכנס רועה דרוזי לשדה מוקשים, עלה על מוקש נעל ונפצע כתוצאה מההתפוצצות. למקום הוזעקה חוליית חילוץ בפיקודו של סגן יוסף דירהלי ז"ל ועמו עוד קצין, חובש וחבלן, פילסו נתיב בשדה המוקשים בבעזרת סכיני פלסים. תוך כדי כך עלה גם החבלן על מוקש ונפצע. סגן יוסף דירהלי ז"ל פילס דרכו אל החבלן הפצוע, ובעזרתו של הקצין השני הוציאו משדה המוקשים על האלונקה. אחרי כן חזר עוד פעם למקום, וכדי לא לסכן את חיי הזולת, פילס דרכו לבדו אל הפצוע השני. בהתקרבו אל הפצוע, גילה עוד שלושה מוקשים וסימן אותם בכובעי פלדה. הוא הניח אלונקה בין המוקשים, העלה את הפצוע על האלונקה והוציא משדה המוקשים. במעשה זה שעשה תוך סיכון עצמי, סייע להצלת חיי הפצועים.

דוד אלעזר, רב אלוף
ראש המטה הכללי

ניסן תשל"ג
אפריל 1973

על היחידה

צריך קטן, שנים שלוש ג'פים מזוודים, מספר נעליים אדומות וקומץ בחורים מתגדבים. אלה היו את ה"חוליה" הצפונית-אחת חוליה שהפכה ברבות הימים לסיירת פיקוד צפון. סיירת "אגוז".

תפקידי החוליה הסתכמו באבטחת המוביל הארצי ובסיורים בודדים בגבול הצפון, אולם עם התגברות הפעילות החבלנית לאורך הגבול וגם התגברות הסכנה ביישובי הצפון כן רבו המשימות ומגוון הפעילויות שהוטלו על אותה יחידה שהלכה וגדלה מאותה "חוליה" ל"יחידה" ועד ל"פלוגה".

לוחמים נוספים ומתגדבים רבים החלו למלא את השורות, ה"צעירים" הפכו ל"ותיקים" ומסורת לוחמים החלה להתגבש ביחידה.

במלחמת ששת הימים השתתפה היחידה בקרבות בגולן, עד כבוש קונטרה, ועם שוך הקרבות קבלה עליה היחידה את משימת אבטחת גבולות הצפון-ירדן סוריה ו-לבנון. עיקר פעולתה ועבודתה של היחידה היה בעבודות הביטחון השוטף בין המלחמות. לא קלים היו החיים השגרתיים בסיירת עיקר פעולתה בין המלחמות, כאשר בחוץ בעורף הרגשת שלום ובטחון ואילו כאן מלחמה יום יומית עם החום והקור עם מחבלים וצבא אויב ולפעמים עם היצר-זה הקורא לך עזוב, לך למרכז השתעשע ראה כולם עושים כך. שם אין מלחמה אין מתח אין חששות אין חברים "נופלים".

היו שלא עמדו בזה ונשרו אך אלה שנשארו הם היו התוך, חרץ, והטעים, עם הקליפה הקשה של ה"אגוז". יחסי אחות וקשרי ידידות שהזמן לא יתירם נרקמו בין הלוחמים לבין עצמם ובינם לבין היחידה. קשרים שרק אנשי הסיירת יכלו להבינם ולחושם והם שהיוו את השלד שתמך וחזק את ידיהם של הבחורים לעמוד בשגרה השוחקת של חיי היום יום.

מארבים מארבים ומארבים. בלילות החום של עמק הירדן ולילות הכפור בחרמון. מאות מארבים ללא תוצאות ורק לעיתים התקלות. ובכל מארב אתה חייב להיות ערני, מתוח "אולי דווקא היום יבוא..." שגרת תעסוקה שרק בודדים יכלו לעמוד בה ונוסף לכך סיורי בוקר מתוחים, אבטחת עובדים ומודדים ברמת-הגולן, מרדפים אחר המחבלים בסבך גבול הלבנון, שרק חיילי היחידה הכירו את השבילים ואפשרויות התנועה בו, שגרה שרק לאחר תקופה יכולת לראות את תוצאותיה- 8 מחבלים במלכיה, 4 מחבלים מזרעון לקוניטרה, 5 מחבלים בסיור בוקר ליד קבוץ גשר, 3 מחבלים במרדף ליד חניתה ועוד ועוד מכפר רופין בדרום דרך פסגת החרמון בצפון ועד ראש הנקרה במערב.

אך בכך לא היה די- למרות אבידותיהם המשיכו המחבלים להציק ליישובי הצפון- ירי בזקות על מגרה, אוטובוס הילדים באביבים, מוקשים דרך הירדן ומארבים לרכב של רמת מגשימים. היו אירועים של יום יום ולכן היה הכרח להעתיק את המלחמה אל בסיסיהם במורדות הגלעד, בפתח-לנד ובכפרים שלאורך הגבול- לפגוע בהם בבתיהם ולמנוע מהם את היכולת להגיע לגבול ולהתבסס לאורכו.

כאן נקמת מסכת פעולות התגמול רבות ההעזה והקורבנות וכאן שוב הוכיחו חיילי הסיירת את יכולתם- פעולות מפורסמות כמו "עינתא", "כפר חמאם", "אל-חיאם", פשיטות משוריינות אל הפתח-לנד ואל דרום הליטני הן שיצרו את האמון והרגשת הביטחון אצל מפקדי הצבא שעדיף לשלוח את חיילי הסיירת, הם בוודאי יצליחו, הם אינם מאבדים את דרכם, הם מגיעים למטרה ומבצעים את המשימה ביעילות גם כאשר לא הכול פועל לפי

התוכנית, גם אם יפלו ביניהם חללים גם אם יחזרו עם הרוגים ופצועים - זה יהיה המחיר המינימאלי הדרוש למשימה זו.
מחיר יקר שילמה היחידה בפעולות אלו אולם במחיר זה קנה גבול הצפון שקט ובטחון והיחידה קנתה לה שם של סירת מגובשת, אחידה ויעילה.

הכוח שהגיע את חיילי היחידה להמשיך ולהתמיד בשגרת החיים השוחקת והקשה היה - ישובי הצפון.

קשרים מיוחדים נקשרו בין החיילים ובין היישובים שעל הגבול. בכובד ראש ובהרגשת אחריות יצאו הבחורים למאבקים כאשר בעורפם אורות היישוב, קולות הילדים וזרקורי השומרים. הרגשה מיוחדת הייתה לחצות את הירדן כשצהלות מסיבת חנוכה או פורים במעדן המשק המלווה את החיילים.

רגשות אהבה מיוחדים מלאו את ליבם של אלה שטיפסו על שלוחות הרי הלבנון וצפו לאחור לראות את קו האורות הלבנים של ישובי גבול הצפון מול ריכוזי האורות הדלים, הצהובים של כפרי דרום הלבנון. מתוך היישובים יצאו בלילה ואל היישובים חזרו עם שחר. פעמים בילו תקופות ארוכות וקשרו קשרים עם בני הישוב ובנותיו (בעיקר) ופעמים אף לא ידעו אנשי המקום כי חיילי הסיירת עברו כאן הלילה.

חלקם של בני היישובים לא נגרע גם מבין שורות הלוחמים ביחידה ומתוך הקשר המיוחד התנדבו "צפוניים" רבים לסיירת ע"מ לשמור על ביתם ומולדתם.

מלחמת יום הכיפורים מצאה את היחידה כשהיא פזורה בכל גבולות הצפון וכבר בהפגזת הפתיחה נפגעו מספר לוחמים בקוניטרה. במהלך המלחמה השתתפה היחידה ברוב הקרבות ברמת הגולן החל בטיהור הרמה ובכיבושה מחדש דרך קרבות הבקעה אל ה"מובלעת" וההגנה עליה מול התקפות הנגד במשך המלחמה וכלה בקרבות ההתשה שלאחריה, ובמלחמה על שיא החרמון.

צה"ל לא יכול היה להרשות לעצמו להמשיך ולהחזיק יחידה עם ריכוז רב כל כך של איכות, במיוחד לאור התעצמותו והתרחבותו של מערך הלוחם ומתוך המחסור המתמיד בכוח אדם מנוסה וטוב שיוכל להכשיר ולהכין את אותן היחידות החדשות שהוקמו.

הוחלט לפרק את היחידה ולהפיץ את לוחמיה - תלמידיה בכל צה"ל. היום ניתן למצוא אותם כמעט בכל היחידות המובחרות של צה"ל כשהם נותנים הטון וחוד החנית בכל מקום בו הם נמצאים.

כל זאת נתאפשר בזכות הדם, היזע והדמעות הרבות שלוו את היחידה לאורך ההיסטוריה הקצרה והגדולה שלה.

לוחמים רבים נפלו ביחידה וזכרו של כל לוחם חי. קשרים מיוחדים נוצרו בין חיילי היחידה להורים השכולים. ביקורים הדדיים בימי מצוקה ועצב וגם בימי שמחה, קשרים של משפחה לטוב ולרע. בטא זאת אחד ההורים השכולים " ... אבדתי את בני, אולם אני חש כי לי בנים רבים בסיירת...".

סיירת אגוז

למעלה בהר כבר שוקעת השמש
ורוח של ערב פורץ מן החום
סיירת אגוז את הדרך יודעת
כי בה היא הלכה גם אתמול גם שלשום

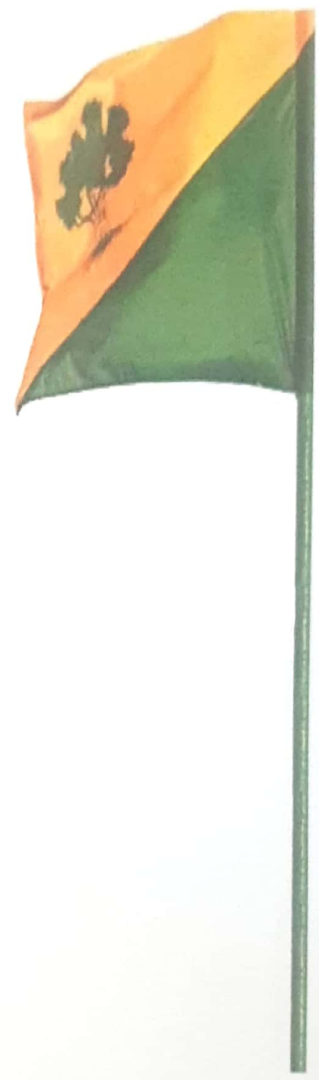
כל מי שדרכו כבר עייפה בינתיים
מיום מפרך ומלילה קודר
מוזר יזיך לו היום שבעתיים
כי זו תהילת הזייל שחוזר

לסיירת אגוז יש קליפה קצת עבה
אך לב של זהב והמון אהבה

בינות מטעי זמניות ותפוח
העין פקוזה והדופק הולם
אולי במדרון האויר שוב מתווך
אבל המושב שממול כבר זולם
הלילה יחזור הסיור אל העמק
מוזר שוב יצלח את מימי הירדן
ושוב יחזור אל הסוף והגמא
כשבקר חדש על ההר יגן

לסיירת אגוז יש קליפה קצת עבה
אך לב של זהב והמון אהבה

רבים הימים שטובלים רק בתכלת
אשר טוב היה בם לפצוץ בשיר
אך על דברתנו נזכר בם את אלה
אשר אור היום שוב להם לא יאיר.

דירהלי יוסף ז"ל
1950-1972

